TAŞOVA
tasova.gen.tr GAZETESİ

OKUMA NOTLARI

Yazan: Ramazan Turgut - 7 Mayıs 2010

OKUMA NOTLARI

TMMOB Makine Mühendisleri Odası Yönetim Kurulu Başkanı Ali Ekber Çakar ülke genelinde yaklaşık her yedi dakikada bir iş kazası meydana geldiğine dikkat çekerek, her on saatte bir çalışanın yaşamını kaybettiğini, her altı saatte bir çalışanın ise sakat kaldığını açıkladı.

Peki, trafik kazaları ne sonuçlar veriyor? Sanırım korkunç rakamlarla karşılaşıyoruz. Trafik ve İlkyardım Haftası nedeniyle yapılan açıklamaları dikkatle izleyelim. Sanırım uyarıcı bilgiler olacak.

"…

Ulaşım ve trafik rezaleti doruğuna çıktı, Karayolları kanlı mezbahaya döndü, kentler tıkandı… / Terör kan içiyor… / Ekonomide "rantiyecilik" aldı başını gidiyor… /Ya gelir dağılımı?

…

Devlet bütçesi yok, borç bütçesi var. Devlet, kamu hizmetlerini varlıklılardan vergi alarak değil, zenginden yüksek faizle borç para toplayarak yürütmeye çabalıyor, ama nafile… /on yılda bozulan, bir günde düzeltilemez. /Bu tür kapitalizm ne İngiltere'de var, ne Almanya'da, ne Fransa'da, ne de Amerika'da… /Bizimki yağma düzeni! / Mafya, terör, rantiyecilik, çürüme, kokuşma bu düzenin türevleridir. Düzeni eleştirmeden türevleri ile uğraşmak boşuna.." (3 Eylül 1996)

Ustalık burada… İlhan Selçuk'un Penceresinde yazılanlar eskimeden duruyor… keşke eskiseydi!

* * *

Üst üste gelen şehit haberleri içimizi yakıyor.

Trafik kazaları üzüntümüzü artırıyor.

Ülkemizin farklı bölgelerinden gelen "Çocuklara yönelik suçlar" konusu utancımızı artırıyor.

Utancımızın yanında "Nasıl bir eğitim bu sonucu veriyor?" sorusu burgu gibi işliyor beyinlerimizde.

Çocuklara yönelik suçlar neden çoğaldı? Önceki yıllarda da benzeri suçlar yaşandı. Ne gibi önlemler alındı? Sonuçlar ne oldu?

Son olaylarda farklı bir durum var. Mutlaka medyada izlemişsinizdir. Mağdur çocukların yanında, olayın suçluları olan çocuklarda var. İlköğretim sıralarında olan çocuklar! Hem de profesyonelce yapılmış planlamaları uygulamışlar.

Neler oluyor, nereye gidiyoruz?

Ortalama eğitimi dört yıl olan bir ülkedeyiz. Gelir düzeyimiz ortada. Sürekli borçlanıyoruz. Teknoloji açısından üretimimiz yok. Dünyaya hiçbir şey katmıyoruz. Fakat dünyanın en gelişmiş teknolojik ürünlerine sahibiz. Borçlanarak alıyoruz hepsini. Okullarda kalemi, silgisi olmayan öğrencinin görüntülü cep telefonu var. Ders araç gerecinin olmamasını ya da yetersiz olmasını sorun etmeyen öğrenci, cep telefonunu taşımayı engelleyici tutumlara öfke ile karşı çıkıyor. Temel bir hak olarak cep telefonu taşımayı görüyor. Bu durumdan yakınan velilerde var. Giderek büyüyen bir sorundur bu. Cep telefonlarının bir çok hastalığın taşıyıcısı olduğunu uzmanlar açıklıyor. Bunun yanında öğrenciyi dersten uzaklaştıran, aile bütçesine yük getiren bir oyuncak olma özelliği de taşımaktadır. Buna bir çözüm bulmalıyız. Bilgisayarlardan sonra ikinci bir teknoloji canavarımız büyümekte artık.

*   *   *

Köy Enstitüleri 14-17 Nisan 2010 da Kastamonu Üniversitesi'nde yapıldı. Orada açıklanan bir belge çok önemli. Yıllardır sürdürüle bir yalan ve karalama, ön yargı ortaya çıkan bu belge ile çürütülüyor. "Aşağı yukarı yetmiş tane sancağımız var. Ya da memleketi yetmiş eğitim bölgesine ayırırız. Bu sancakların çiftlik olan bir yerinde ya da kamusal toprakların bulunduğu bir yerinde erkeklere yönelik bir okul, kızlara yönelik bir okul çok geniş yatılı ilkokullar yaparız. O sancakta kaç tane köy varsa hesaplarsınız. Nerelerde okul yapacak isek oralardan bir kız çocuğu ve bir erkek çocuğu alıp okula koyarız. Doğal olarak kız okulunun birçok kuruluşu, düzenlemesi olacak: Dokumacılık, aşılık, dikişçilik, kadınların tarımda yapabilecekleri tavukçuluk ve benzerleri gibi. Erkek okullarında da tamamıyla tarım işleri… Bunlara dört yıl ilköğretim gösterelim ki, Türk çocukları son derece anlayışlı olur. Üç yılda ilk öğretmen okulunun programını bunlara gösterelim. Toplam öğrenim yedi yıl eder. Bir yılda eksiksiz uygulama görürüz. Sekiz yıl eder. Sekiz yıla kadar o köyleri zorunlu tutarsınız; öğretmen evini ve okullarını, o okulların küçük modeli biçiminde olmak üzere köylerinde yapsınlar." Araştırmacı Yazar Mehmet Saydur'un sempozyuma sunduğu bildiriden alınan bu satırların sahibi kim? Bu kişi İkinci Meşrutiyet sonrası Kastamonu Milletvekili olan İsmail Mahir Efendi. Konuşmayı Meclisi Mebusan'ın 14 Temmuz 1914 tarihli oturumunda yapmış. Demek ki Birinci Dünya Savaşı yıllarında ateş altında eğitim konusuna kafa yoran insanlarımız varmış. Bu anlatılanlar size neyi anımsattı? Savunduğumuz bir görüş vardı: Köy Enstitüleri bize özgü okullardır. Sanırım bu bilgiler Köy Enstitüleri'nin öncü düşünceleri idi. İkinci Dünya Savaşının ateşleri yükselirken, Köy Enstitüleri açıldı. Bu büyük bir atılımdı. Ne var ki; atılım yarım kaldı. Demek ki daha çok çalışmalı ve sabırlı olmalıyız. Engelleri kaldıra kaldıra, aşa aşa ilerlemeliyiz. Bu belge benim umudumu artırdı. Karamsarlığa yer vermemek gerektiğini düşündürdü. Bu tür bilgiler gün ışığına çıkarıldıkça, yapılan yanlışın boyutu daha iyi anlaşılıyor. Köy Enstitülerinin kapatılması gerçekten eğitime vurulan büyük bir darbedir. Artık bunu kavrayalım.

Eğitim nedir, eğitimci kimdir?

Belli bir bilim dalında, belli bir konuda bilgi ve beceri kazandırma, yetiştirme ve geliştirme işi… yeni kuşakların toplum yaşamında yerlerini almaları için gerekli bilgi, beceri ve anlayışları edinmelerine, kişiliklerini geliştirmelerine yardım etme… B iş, eğitim oluyor. İktidara kim gelirse gelsin, bu temel tanım geçerlidir. Neden başarılı olamadık?

Eğitimci şöyle tanımlanıyor: Eğitsel yönleri, değerleri olan, eğitime yararlı bulunan, eğitime yararlı olan, eğiten insan.

Bunun hemen yanında öğretmene de değinelim. Bir bilim dalını, bir sanatı ya da teknik bilgileri öğretmeyi meslek edinmiş, öğrendiklerini okulda öğrencilere ders olarak veren kimse.

Demek ki; öğretmenlik bir meslek ve bir sanat. Peki günümüzdeki beş ayrı öğretmen sınıflandırılması ne işimize yarıyor? Sözleşmeli öğretmen, vekil öğretmen, ücretli öğretmen, kadrolu

öğretmen, uzman öğretmen v.b. Eğitim sorunu böyle mi çözülecek?

* * *

Özgür bir ülkede yaygara çok, ıstırap az; baskı altındaki bir ülkede ise yakınma az, keder çoktur. (Sadı CARNOT)

Bir şeyi yapmak için onu çok sevmelisiniz. Bir şeyi sevmek için ona delicesine inanmalısınız. (CHE GUAVERA)

Sizi alkışlayanlara aldanmayın, asıldığınızda daha çok alkışlayacaklardır. (Oliver CRANWELL)

Hoş ve esen kalınız.

Yorum Ekle

Ramazan Turgut

X